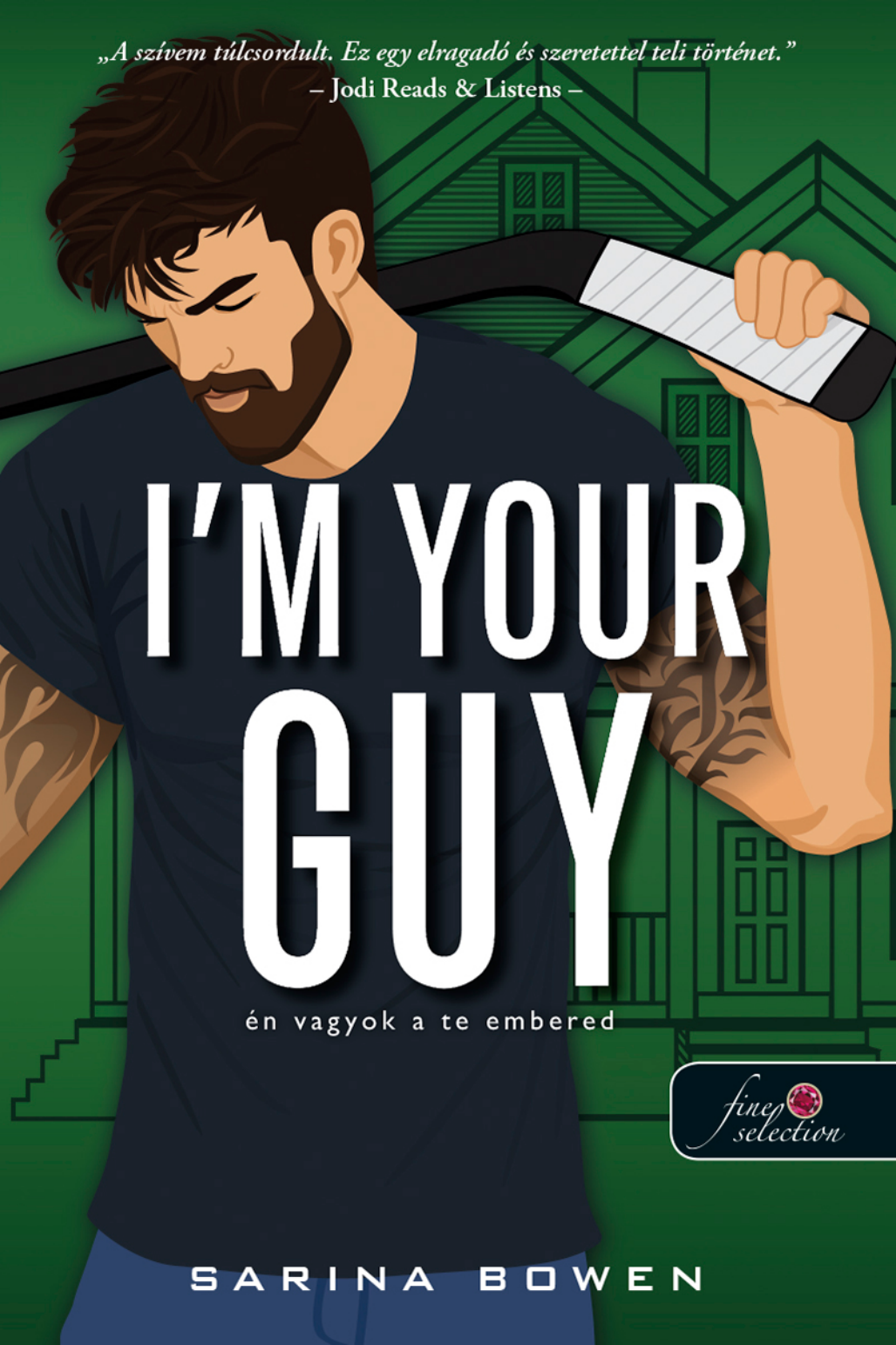

„A szívem túlcsoordult. Ez egy elragadó és szeretettel teli történet.”

– Jodi Reads & Listens –

The background of the cover is a stylized illustration of a man with dark, wavy hair, a full beard, and tattoos on his arms. He is wearing a dark blue t-shirt and is holding a rolled-up white document with black lines, tied with a black ribbon. The background is a dark green color with a faint, stylized illustration of a house with a chimney and windows.

I'M YOUR GUY

én vagyok a te embered

*finep
selection*

SARINA BOWEN

SARINA BOWEN

I'M YOUR GUY

én vagyok a te embered

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

TOMMASO

Van egy félórám meg egy üres házam, amit be kell bútoroznom, így a platina bankkártyámmal és némi céltudatossággal felszerelve be-lépek a Kárpitbirodalom nevű üzletbe.

Megtorpanok, amikor meglátom, mivel állok szemben. Elöttem úgy négyezer négyzetméternyi bútor terpeszkedik. Miért van szükség a világnak háromszázféle kanapéra? Nekem csak egy kell, ami lehetőleg elég nagy ahhoz, hogy elférjek rajta a majdnem százkilencven centimmel. És még karácsony előtt ki kell, hogy szállítsák.

Ez nem olyan nagy kérés, ugye?

Csak éppen kanapék óceánjában állok. Meg székekében. Mert-hogy valószínűleg ez utóbbiakra is szükségem lesz. De azok ennek a hatalmas térnek a másik végén vannak. Van ennek bármi értelme?

És dolgozik itt egyáltalán valaki?

Körbenézek, de nem látok egyetlen eladót sem. Nem messze tőlem egy pár ácsorog kézen fogva. Nyilván ők is vásárlók. Aztán kiszúrok egy másik fickót, a falnak támaszkodik egy *Iroda* feliratú ajtó mellett, karjára terített kabáttal. Valószínűleg ő is egy eladóra vár, akárcsak én.

Valamiért azonban még egyszer rá kell nézнем. És amikor így teszек, megfелеdkezem a bútorokról. A haja vörössesszőke, puha tapintásúnak tűnik. Tónusos testén szűk nadrágot és sötétkéék inget visel.

Tényleg nem lehet mást mondani – iszonyú dögös. Mint egy hollywoodi színész. Átható, kék szeme van, és telt ajka. Nem mintha ezt észre kellene vennem.

A karórámra pillantva látom, hogy máris öt percet elvesztegettem, és semmivel sem kerültem közelebb ahhoz, hogy be legyen rendezve a házam.

Tekintetem ismét végigpásztázza az üzletet, eladót keresve. Miután nem találok egyet sem, pillantásom önkéntelenül is visszasiklik a falnál ácsorgó Mr. Szexire. Egész életemben próbáltam nem észrevenni a vonzó férfiakat, de néha felbukkan egy-egy arc, ami hatással van rám.

Állj le, DiCosta!

Mr. Szexi hirtelen kihúzza magát, és mivel nem akarom, hogy rajtakapjon, amint bámulom, elfordítom a tekintetemet. Ekkor egy másik férfit pillantok meg, aki épp céltudatosan vág át a helyiségen. Egy eladó. *Bingó.*

– Elnézést, uram, ön itt dolgozik? – intek oda neki.

– Hogyne – veti oda. A hangja körülbelül annyira barátságos, mint egy veszett prérifarkas vonyítása.

Nekem viszont van pénzem, meg persze egy üres házam, így kitarok.

– Bútorokat kell találnom, és sietek.

– Van időpontja?

Francba, ez most komoly? Megrázom a fejemet.

– Legalább tudja, mit szeretne? – kérdezi a férfi, és közben leereszkedő pillantást vet rám, ami igazolja feltételezésemet, miszerint egy seggfej.

– A legkevésbé sem. De van egy üres, háromszobás sorházam – felelem. *És egy zsíros bankszámlám, te arrogáns kis pöcs.*

Ahogy anyám mondaná, az idegeimen táncol. Hozzászoktam, hogy Denverben jó kiszolgálásban részesülök. Szeret engem a város. De ez a csávó? Úgy sóhajtozik, mintha elrontanám a napját.

– Milyen stílusú a sorháza, uram?

– Milyen is, ööö.... – hebegem az ingem gallérját húzogatva, mivel rohadtul nem értek a lakberendezéshez, és épp ezért jöttem ide. – Hát... van egy kandalló a nappaliban.

– Kő? Téglá? Kortárs? Koloniális stílusú?

Röviden behunyom a szememet, és megpróbálom magam elé képzelni a kandallót.

– Azt hiszem, kő.

– Hol van a ház, és mikor épült? – kérdezi türelmetlenül a csávó.

– Boulderben. Nem új, de nem is olyan rég épülhetett... A konyhában fehér a pult – felelem.

A konyha volt az egyik dolog, ami meggyőzött. Anyukám szereti a szép konyhákat. Amikor meglátogat jövő hónapban, főzhet, ha lesz hozzá ereje.

– Akkor nézzen körül – int a tengernyi bútor felé. – Az emeletet stílusok szerint rendeztük be. Van midcentury modern stílus – mutat pár kanapéra. – Tuxedo. Lekerekített karfa. Lawson stílus – ezek kicsit igénytelenebbek, de van, aki ezt szereti. Chesterfield stílus. Kicsit régimódi, de szintén van, akinek ez tetszik.

Máris kurvára elvesztettem a fonalat. Nekem szimplán csak kanapéknak tűnnek.

– Kezdsnek például mit gondol erről a stílusról? – kérdezi a férfi, és megáll egy lime-zöld kanapé előtt.

Ocsmány szín. Egyszer egy újoncot vodka és Gatorade keverékével itattunk, hogy jól berúgjon, utána pont ilyen árnyalatút okádott.

– Nem jön be.

– Miért? A mélytűzött gombozás miatt? Vagy a háttámla kialakítása nem tetszik?

– *Élénkzöld.*

– A szín most nem számít – forgatja a szemét az eladó. – Az üzletünkben kapható összes bútor háromszázféle kárpitozással rendelhető.

– Háromszáz? – Na, ez pont nem egy meggyőző érv számomra.

– Mit szól ehhez az egyenes háttámlájúhoz? – mutat egy barna kanapéra.

– Elmegy.

– Vagy a Chesterfieldhez?

Vállat vonok, mert nem emlékszem, melyik volt az.

– Mit gondol a szegélyekről?

Már megint fogalmam sincs, miről beszél, de megmenekülök a vászadástól.

– Na, nézd csak, kit fújt ide a szél! – dűnnyögi a csávó. Követem a pillantását Mr. Szexire, aki még mindig az *Iroda* feliratú ajtónál várakozik. – Bocsásson meg egy pillanatra. Ki kell vinnem a szemetet.

Ahogy megindul az iroda felé, Mr. Szexi szemlátomást ideges lesz.

Nem az én problémám, emlékeztetem magam. Valójában könnyebb is keresgélni ennek az embernek a segítségével nélkül. Egy kis ideig a kanapék között téblábolok, és megpróbálom elképzelni őket a nappalimban. Elég élénk és merész színűek, és feltűnő anyagokból készültek, engem viszont túlságosan szorít az idő ahhoz, hogy külön rendeljek valamit.

Amikor megpillantok egy szürkét, átvágok a helyiségen, hogy közelebről is megnézzem. Az egyik karján cédula fityeg, de amikor megfordítom, csak sorozatszámok zavarba ejtő listáját látom, ami nekem semmit sem mond. Az egyetlen értelmezhető információ az, hogy *Észak-Karolinában készült*.

– Magának aztán van bőr a képén!

Összerezzenek a bunkó eladó hangjában remegő dühtől. De szava-
it nem nekem címezte. Az iroda ajtaja mögül szűrődnek ki, ami csu-
pán pár méterre van tőlem.

– Ez nem egy bizományi bolt! – csattan fel. – Nem az én problémám, hogy a pasija lelépett, vagy hogy seggfejekkel dolgozott együtt! És ha jövő hétig nem határozza meg a szállítási határidőt, nem állok jól magamért!

Juj! El sem tudom képzelni, mit tett Mr. Szexi, hogy kiérdemelje ezt a haragot.

De még egyszer: nem az én problémám.

Csörögni kezd a telefonom, kirántom a zsebemből, mert a családom nehéz időszakon megy keresztül, és elérhetőnek kell lennem a számukra.

De nem családtag hív. Az ügynököm az. Talán ért valamicskét a kanapékhoz.

– Halló, Bess! Épp egy bútorboltban vagyok. Nem tudod véletlenül, mi az a Chesterfield?

– Sejtlemem sincs – feleli. – Úgy hangzik, mint egy brit szappanopera szereplője.

– Uhh. És a *tuxedo* mond valamit?

– Van egy ilyen nevű parfüm.

Ma először elmosolyodom.

– Mit gondolsz a vintage-ről? Vagy a kordbársonyról?

– Ó, ezek mondanak valamit. Pont egy kordbársony naci van rajtam, és imádok vintage göncökre vadászni.

Felnevetek, mert Bess mindig fel tud vidítani. Életem legjobb döntése volt vele szerződnöm.

– Akkor jól sejttem, hogy nem tudsz segíteni a kanapéválasztásban?

– Úristen, dehogy – feleli. – Nem szoktam boltokba járni, hacsak Tank nem kényszerít rá. De még akkor is csak kenőpénz ellenében vállalom.

– Tudtam, hogy bírni foglak. – Feladva a keresést, lehuppanok a legközelebbi kanapéra. – Szóval, miért hívtál?

– Csak szólni akartam, hogy a márka úgy döntött, valaki mással kíván dolgozni – sóhajt Bess. – Sajnálom.

– Nem kell – vágom rá. – A legkisebb bajom is nagyobb most annál, mint hogy szponzorációkat üssek nyélbe.

– Tudom – feleli a nő lágyan. – De nem adom fel. Előbb-utóbb jön valaki, aki üzletet ajánl.

– Tényleg nem számít – erősködöm. – Nincs szükségem a pénzre.

– Beszélj a magad nevében – viccelődik. – De itt nem csak a pénzről van szó, DiCosta. Ha ráveszünk egy márkát, hogy ragyogja rád a

szeretetét, akkor mások is követni fogják. Azt akarjuk, hogy a világ megközelíthetőbbnek lásson. Az mindent megkönnyít majd.

Bess okos nő, tudja, mit csinál. De most tényleg nincs kapacitásom arra, hogy a hírnevem miatt aggódjam.

– Majd oda is eljutunk – felelem megenyhülve.

– Tudom – ért egyet. – Most pedig menj, és vegyél egy kanapét. Én ugyan nem tudok segíteni, de ha kell, kerítek neked egy lakberendezőt.

– Várj! – Ez eddig eszembe sem jutott. – Felfogadhatok valakit, hogy vegyen nekem kanapét? Van ilyen?

– DiCosta, hidd el, bármire felfogadhatsz embereket. Hívj fel edzés után, ha szükséged van egy lakberendezőre.

– Úgy lesz – felelem, aztán letesszük a telefont. Miközben felállok, kivágódik az iroda ajtaja.

Kisétál rajta a pöcsfej eladó, Mr. Szexivel a nyomában.

– Addig ide be ne tegye nekem a lábát, amíg ezt meg nem oldotta! – ripakodik Mr. Szexire a boltos.

– Felfogtam – feleli a srác feszült hangon. Elsétál mellettem. Még a járása is szexi. A bajusza alatt azt motyogja: – Amúgy is ez a legrosszabb üzlet Denverben. Nem mintha az lenne minden vágyam, hogy újra itt vásároljak.

Később majd azon fogok tűnődni, mi késztetett erre, de úgy követem őt kifelé, mint egy kiskutya.

– Elnézést!

– Ki, én? – fordul meg Szexi.

Beletelik egy kis időbe, mire válaszolok, mert igazán fantasztikusan néz ki közről. Nem is tudtam, hogy létezik ilyen mély, viharos árnyalatú kék szem. És nem tudom eldönteni, hogy pontosan milyen színű is a haja. Inkább rezes, mint tüzes...

Összehúzza a szemét, és hirtelen eszembe jut, hogy megszólítottam.

– Igen, kérdezni akartam valamit. – A zsebembe süllyesztem a kezemet, és megpróbálok koncentrálni. – Ha ez a legrosszabb bolt Denverben, akkor melyik jobb? Rövid idő alatt egy rakás bútort kell

vennem. És az a csávó csak egy csomó szakzsargont akar rám zúdítani – mutatok hüvelykujjammal az üzlet irányába. – Nem valami segítőkész.

– Ja, elég gáz – ráncolja a homlokát Mr. Szexi. – Az a forma még a saját anyagát se húzná ki az árokból. Nem belsőépítész vagy, igaz? Magadnak vásárolsz?

– Próbálok.

– Akkor menj valami olyan helyre, ahol szeretik is a vevőket – villant rám röpké mosolyt. – Ilyen például a Crate and Barrel. Vagy a Macy's. Vagy a Room and Board – sorolja, és megvonja a vállát. – Vagy ha fel szeretnél fogadni valakit, aki elintézi neked, én vagyok a te embered.

– Várj, te lakberendező vagy?

– Belsőépítész – feleli, felvonva a szemöldökét áthatóan kék szem felett.

– Ó! És mi a különbség?

– A fizetés. Elméletileg – sóhajt. – És a képzés szintje. A belsőépítészeknek... – Tekintete hirtelen az utcára siklik. – *Ó, bassza meg!* – káromkodik. Aztán elrohan mellőlem anélkül, hogy befejezné az előző mondatot.

Már értem is, hogy miért. Egy közlekedési rendőr áll egy ütött-kopott Subaru lökhárítójánál, és épp parkolási bírságot ír. Utánasietek, mert eléggé biztos vagyok benne, hogy a vöröske meg tudja oldani minden problémámat.

– Biztos úr, épp hogy csak lejárt – hebegi Mr. Szexi.

– Már késő – feleli a zsaru.

– Azonnal elmegyek – próbálkozik a belsőépítész.

– Várjon! – szólok közbe, mert ez így elfogadhatatlan. – Épp egy fontos beszélgetés közepén voltunk.

– A parkolóóra lejárt – folytatja a rendőr anélkül, hogy egy pillantást is vetne rám. – És nem ez az első szabálysértése. A kocsinak priusza van. El kell vontattatnom.

– Ne! – suttogja Mr. Szexi. – Ne, ne, ne...

– Hé, biztos úr! – próbálkozom. – Ön esetleg Cougars-szurkoló?

– Persze. Miért? – emeli fel az állát a férfi, és jobban szemügyre vesz. – *Ó, a francba!* – kiáltja, ahogy felismer.

– Igen, eléggé késésben vagyok. Megkértem az asszisztensemet, hogy parkoljon le itt, és várjon meg, de nem adtam neki elég aprót az órához. Az én hibám – mondom, majd előhúzó egy borítékot a zsebemből. Két belépőjegy lapul benne egy közelgő meccsre. Úgy volt, hogy a PR-osztálynak adom oda jótékonyági célokra, de helyette megkaphatják a következő kettőt. – Fogadja el baráti gesztusként. És aztán tegye, amit kell, hogy ezt helyrehozzuk.

Egy hosszú másodpercig azt hiszem, nem fogja bekapni a csalit. De aztán lassan kinyúl a borítékért, kinyitja, majd fúj egy nagyot.

– C sor! Azta!

– Jó szórakozást! – mondom. – Mit kell még tennünk, hogy rendben legyünk Denver városával?

A zsernyák úgy néz le a csotrogányra, mintha még sosem látta volna.

– Álljanak el a gépjárművel, uraim! – vágja rá élénken. – Menjenek! – Azzal megfordul, és elsétál az utcán, menet közben zsebre dugva a borítékot.

Miután ezt elintéztem, ismét a belsőépítész felé fordulok.

– Kérhetek egy névjegykártyát?

2. FEJEZET

CARTER

Mi történt? Ez az olasz öltönybe bújtatott félisten épp most mentett meg. De hogyan?

– *Te megvesztegettéél egy zsarut?* – kérdezem fojtott hangon.

– Csak motiváltam egy kicsit – feleli a férfi az állát pimaszul felszegve.

– Ööö... – hebegem. *Ez nem illegális?*

Inkább befogom a számat, mert ez a figura kettétörhetne. Magas és széles vállú, annyi izommal, hogy azt még a legfinomabb import gyapjúsövet sem tudja eltakarni. Sötét a haja, kreol a bőre, és az a fajta állandó borosta borítja az arcát, ami csak kevés férfinak áll jól.

Az a fajta borosta, amittől a bőröm izgalmas és érdekes helyeken égne.

Széles kezével a kocsimra mutat, és nem tudom nem észrevenni tenyere érdességét. Olyan a keze, mint egy építőmunkásé, de a cipő, amit visel, valószínűleg drágább, mint a lakbérem, amit már rég be kellett volna fizetnem.

– Most már tényleg el kell állnod a kocsival – vakkantja. – És nekem is mennem kell. De először adj egy névjegykártyát. Bútorokra van szükségem, és gyorsan.

Pislogok. Ez egy katasztrofális nap volt, és most alig tudok normálisan gondolkodni. De vannak névjegykártyáim az autó pohártartójában, úgyhogy erre felkapom a fejemet.

– Persze. Egy pillanat. – Kinyitom a kocsim ajtaját, és kiveszek egy névjegykártyát. – Tessék. Hívj fel, ha komoly a szándékom a lakásod bebútorozásával kapcsolatban.

– Komoly, mint a vakbélgyulladás – morogja. – Köszí. – Azzal el-sétál a sötétkék öltönyében, magabiztosan.

Nézem, ahogy távolodik, és a látvány hátulról pont olyan pompás, mint előlről. A munkám során hozzászoktam, hogy gazdagokkal és szépekkel dolgozom együtt. Önhitt viselkedése elég ismerős, egy nagy különbséggel – épp most tett nekem egy hatalmas szívességet.

A bankszámlámon pontosan huszonegy dollár van. Szó szerint nem engedhetem meg magamnak, hogy fizessek a parkolásért, hát még azért a hatalmas bírságért, amit az autó elvontatása után kapna az ember. A farkasok az ajtóm előtt üvöltenek.

Bár Mr. Olasz Öltöny épp most kergette el az egyiket sötétbarna szemével és némi kenőpénzzel. Nem, várjunk csak. Nem is pénz volt. Talán jegyek egy meccsre? Nem követem a sporteseményeket, úgyhogy nem tudom, melyikre.

Míndegy, nem is fontos. Viszont remélem, hogy felhív. Közelednek az ünnepek, ami azt jelenti, hogy a belsőépítészeti szakma szünet-re vonul. Újévig egy csomó instant rament fogok enni. Már ha arra is lesz egyáltalán pénzem.

Beülök az autómba, és beindítom a motort. Rövid az út vissza a lakásomig, ami a Denveri Egyetem közelében van. Amikor befordulok az utcámba, csigatempóra lassítok, hogy megnézzem, nincs-e ott a főbérő.

Aj, pont kint áll az épület előtt, a szelektív kukákat rendezgeti. Gyorsan beállok egy utcai parkolóhelyre, és leállítom a motort.

Késésben vagyok a lakbérrel. Nagyon meg vagyok csúsztva, és ez már másodjára fordul elő. Mr. Jones folyton nyaggat, és bármikor

kitölthet egy Tíznapos Felszólítási Nyomtatványt, amit a főbérlők arra használnak, hogy kilakoltatással fenyegezzék a lakókat. Ha nem szegődik mellém gyorsan a szerencse, tudom, hogy kipenderít innen.

Elég nehéz optimistának lenni úgy, hogy itt lapulok az autómban, és a főbérlőm elől rejtőzködöm. Egy évvel ezelőtt volt egy barátom, aki szeretett, és társtulajdonosai voltunk egy felfutóban lévő belsőépítészeti vállalkozásnak. Azt hittem, minden álmom valóra válik: a cégünk növekedni fog, a diákhitelem pedig tovább csökken.

De nem voltam eléggé résen, és rossz döntéseket hoztam. Rossz emberekben bíztam meg. És amikor a vállalkozásunk kisiklott, a kapcsolatunk kártyavárként omlott össze. Hat hete arra értem haza, hogy Macklin épp a ruháit pakolja be egy bőröndbe.

– Hová mész? – szegeztem neki a kérdést. De a zsigereimben már tudtam, hogy lelép.

– Phoenixbe – válaszolta egy bocsánatkérő pillantás kíséretében.
– Van ott egy haverom, aki ingatlanokkal foglalkozik. Home staging szakembert keresnek.

Anyira megdöbbsentem – és feldühödtem –, hogy azt se tudtam, mit mondjak.

– Ennyi? Csak úgy itt hagysz ebben a káoszban, amiben vagyunk? Hol a szerelem?

Legalább volt benne annyi tisztesség, hogy összerezzenjen.

– Nem is szeretsz. Ismerd be!

– De igen! – kiáltottam fel, mert nem akartam igazat adni neki.

– Nem – erősködött. – Állandóan ki vagy bukva rám.

– Mert adósságunk van! És te sodortál minket bele.

Megint összerezzent.

– Igen, de te tényleg csodálkozol ezen? Nincs üzlethelyiségünk. Nincs elég kapcsolatunk a szakmában, és soha senki nem fog tőkét adni.

– Régebben nem ezt mondtad! – ellenkeztem. – Biztos voltál benne, hogy működni fog.

– Valóban? – Egy pillanatra lehajtotta a fejét, majd behúzta a cipzárt egy másik utazótáskán. – Olyan beképzelték voltunk! Kigúnyoltuk azokat a narancssárga kötényt viselő figurákat a Home Warehouse-ban, akik olcsó konyhaszekrényeket árulnak. Mintha mi annyival jobbak lennénk náluk – forgatta a szemét. – Nyilvánvalóan nem vagyunk alkalmasak arra, hogy vállalkozást működtessünk. Bele sem kellett volna vágnunk.

Ez az utolsó mondat nagyon fájt. Tíz perccel később, ahogy utoljára becsukódott Macklin mögött az ajtó, rájöttem: jobban fáj az, hogy az álmaim füstbe mentek, mint az, hogy elhagyott a barátom.

Nyilvánvalóan nem vagyunk alkalmasak arra, hogy vállalkozást működtessünk. Bele sem kellett volna vágnunk.

Egyedül az vizasztalt, hogy már kilépett az ajtón, amikor dühös könnyekben törtem ki.

Megint rossz emberben bíztam meg, és megint elárultak. Rám maradt egy csomó hitelkártya-tartozás egy szörnyű ügyfél miatt. És persze a lakbér.

Mivel Macklin nem segített ki, gyorsan elmaradásba kerültem. Az egyik barátom szerzett nekem esti munkát: egy művészeti iskola rajztanfolyamán kellett modellet ülnöm. Négy egymást követő estén póztoltam fehérneműben, miközben egy nyugdíjasokkal teli terem kop-tatta a szénceruzaát.

De ez csak egyszeri alkalom volt, és most megint el vagyok csúszva a lakbérrel.

Továbbra is a kocsiban bujkálva előveszem a telefonomat, és a várakozást azzal töltöm, hogy megnézem az e-mailjeimet. Sürgősen kell egy új ügyfél. Vagy – még inkább – fizetés attól, aki az összes problémám gyökere.

Az aljas Mrs. Clotterfeldtől.

Fél évvel ezelőtt megbízott minket, hogy varázsoljuk újjá a Denver délkeleti részén lévő, hárommilliós kúriájának belső tereit. Macklin és én sushivacsorával ünnepeltük meg a megbízást. Clotterfeldék híres

denveri előkelőségek. Amikor a nő minket kért fel belsőépítésznek, biztosak voltunk benne, hogy végre befutottunk.

Persze arrogáns volt, és bizonytalan a részletekkel kapcsolatban. Egy csomó ügyfél ilyen. De aláírta a szerződést, és kifizette a honoráriumunk első részét.

A bankszámlám még soha nem volt ilyen elégedett velem. Kezdetben elég simán mentek a dolgok a nő rettenetes ízlése ellenére. Imádtam az aranyszínű szegőzsinórokat és a paisley-mintát. Hajlandó voltam az összes aranyrojthoz jó pofát vágni, még akkor is, ha a hely végül úgy nézett ki, mint Downton Abbey és egy luxusbordély keresztezése.

Macklin elvállalta a munka nagy részét velem, míg én a többi ügyfelünkkel foglalkoztam. De nem vettem észre, hogy Mrs. Clotterfeld kezd megcsúszni a vásárlások kifizetésével. És Macklin, mint egy bolond, hagyta, hogy ezt megússza. Nem is mondta el nekem azonnal. Tudta, hogy pánikolnék.

És igen, be is pánikoltam, még akkor is, ha felfogtam, hogy Macklin nehéz helyzetben van. Mrs. Clotterfeld volt a mi aranytojást tojó tyúkunk, és a barátom félt, hogy megsérti. Az ember nem vádolhatja meg Denver egyik leggazdagabb nőjét azzal, hogy nem fizeti ki a tartozásait, úgy, hogy közben ajánlást akar kérni tőle.

Csak hogy a nő *tényleg* nem fizetett, Macklin pedig igazán borzalmas döntést hozva, a személyes hitelkártyámra terhelt tizenötezer dollár értékű egyedi megrendelésre készült bútort.

A megrendelés már hetekkel ezelőtt megérkezett, és még mindig a Kárpitbirodalom raktárában áll, ahová ma elmentem könyörögni, hogy adjanak haladékot a fizetésre.

Bár már az sem segítene rajtam. Mrs. Clotterfeld egyértelműen farképnél hagyott, ahogy Macklin is. És mivel az idióta üzlettársam előleget fizetett ahelyett, hogy előre elkérte volna a pénzt a kliensünktől, a nő úgy érzi, szabadon odébállhat.

Mr. Jones még mindig kint áll az épület előtt, úgyhogy elkezdek egy új e-mailt pötyögni a telefonomon. Az eddigi legzordabbat.

Kedves Mrs. Clotterfeld!

A bútorok, melyeket a kárpitostól rendelt, már több hete megérkeztek, és az üzlet ragaszkodik hozzá, hogy gondoskodjunk azonnali kifizetésükről és elszállításukról. Ha nem fizet azonnal, egy outletbe szállítják a tételeket, én pedig behajtásra küldöm a tartozását. Kérem, még a mai nap végéig utalja át az összeget, különben nem lesz módomban segíteni önnek.

Újraolvasom az utolsó mondatot, és a „mai” szót átírom „holnap”-ra. Ez a probléma az ultimátumokkal. Ha a határidő lejárt, csak magunkat gyengítjük azzal, ha meghosszabbítjuk.

Istenem, bárcsak valaki megmondaná, hogyan kezeljem ezt! Egy ügyvéd segíthetne, de azt nem engedhetem meg magamnak. Nem csak csóró vagyok, csüggedt is.

Azt hittem, Macklin és én szeretjük egymást. Hát, nem.

Azt hittem, rafinált üzletember vagyok. Hát, nem.

Azt hittem, felemelkedőben vagyok, hogy a kemény munka után végre elindítottam a kisvállalkozásomat. Nem és nem.

És most az eladó a Kárpitbirodalomból azzal fenyegetőzik, hogy elmondja minden denveri lakberendezési boltnak, hogy ne álljanak velem szóba.

Senki nem fog megmenteni. És mi a legrosszabb az egészben? Egy olyan férfi vágott át, aki széthagyja a zoknijait a földön, és egy olyan öregasszony, aki szerint divatos a bíborszínű paisley-minta.

Amikor a főbérő végre bemegy, a táskámba dugom a telefonomat, és kimászom a kocsiból. Gyors léptekkel elindulok, és sikerül úgy eljutnom az ajtóhoz, hogy látnom kéne vézna kis görénypofáját.

De amikor észreveszem az ajtómra ragasztott felszólítását, megremeg a gyomrom. Letépem és elolvasom.

Megdöbbenésemre ez nem ugyanaz a Tíznapos Felszólítás, mint amit a legutóbbi alkalommal kaptam. Ez valami más. Az áll rajta, hogy *Felmondási értesítés*.

Mr. Flynn!

Ez az ön hivatalos felszólítása az ingatlanból történő távozásra. Mivel ön ismétlődő jogsértő, az ingatlan tulajdonosának jogában áll kilakoltatási eljárást indítani, mely nem képezi alku tárgyát. Az elmaradt bérleti díj megfizetése november 30-ig esedékes, azonban ez nem állítja le a kilakoltatást.

Felszólítom, hogy a hónap végéig hagyja el az ingatlant, különben a seriff lakoltatja ki önt a létesítményből ingóságaival együtt.

Ó! A picsába.

Háromszor is elolvasom a levelet, de minden egyes alkalommal egyre rosszabb lesz. Így behunyom a szemem, és a fejem a lakásom ajtajának döntöm.

Az egykori lakásom ajtajának.

Nagyon nehéz albérletet találni. És szinte *lehetetlen*, ha az ember nem tud összekaparni egy kauciót, egyhavi lakbért, meg persze kifizetni az elmaradt múlt havit.

Ennyi. Kicsúsztak a kezemből a dolgok. A végén a Craigslist hirdetésoldalt fogom bújni, és próbálok majd találni valami olyan „lakótársat keresünk” opciót, ami nem hangzik túl parán.

Ha egyáltalán megengedhetem magamnak.

És november harmincadika? Az két hét múlva lesz.

Épp, amikor ezt a gondolatot dolgozom fel, a vén szarházi mögém lopakodik.

– Carter Flynn! Elolvasta a felszólítást? Jegyezze meg a dátumot.

– November harmincadika? – perdülök meg dühösen. – Ki tud ilyen gyorsan elköltözni? Legalább újévig időre van szükségem!

– Nem lehet – rándul egyet ráncos ajka. – Ez nem egy jótékonyági szervezet, Mr. Flynn. Két épületem van, tizenhat ingatlannal. Ha ezek közül akár csak kettőnek a lakója megrövidít, máris pénzszerzésben vagyok.

– Nem rövidítettem meg – morgom. – Az egyik ügyfelem átvért. És ez azt jelenti...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Hallja egyáltalán, amit mondok? – szakít félbe egy kézmozdulat kíséretében. – Pontosan tudom, hogy ez mit jelent. Azt, hogy maga nem tud eleget tenni a kötelezettségeinek, ennyire egyszerű. Nem én tehetek a maga rossz döntéseiről. Tüntesse el a puccos bútorait a lakásomból, különben a hatóságok fogják megtenni november harmincadika reggelén. Fel is hívom őket, hogy biztosan időben érkezzenek.

Csak nyelek egyet, annyira le vagyok sújtva.

Teljesen igaza van. Ahogy Taylor Swift mondaná: *Én vagyok a probléma. Én.*

– Megértette? – mordul rám. – Ez nem egy figyelmeztetés. Ebből nem dumálhatja ki magát. Valaki más fog itt lakni december elsejétől, egy olyan valaki, aki ki tudja fizetni a nyomorult lakbért.

Erre már csak félénken bólintok. Aztán bemegyek a lakásba, és becsukom az ajtót, amíg még megtehetem.